

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupen JUDr. Karlem Kolářem, advokátem se sídlem Klaudiánova 135/1, Mladá Boleslav, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 3. 6. 2009, č.j. ČOI9837/2009/0120/1000/2009/Be/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 3. 6. 2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. město Praha, č.j. 3206-10-09 ze dne 4. 3. 2009, jímž mu byla za porušení ust. § 6 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění, uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč. Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že

rozhodnutím orgánu I. stupně je žalobce viněn z porušení ust. § 6 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil tím, že při poskytování služby diskriminoval spotřebitele, neboť na dveřích provozovny Restaurant U Netopýra, Jemníky 40, Mladá Boleslav, umístil nápis: „*Tato restaurace není vhodná pro děti do 6 let v doprovodu rodičů z důvodu rušení ostatních a hotelových hostů. Vstup pouze pro dospělé a děti od 6 let v doprovodu rodičů.*” Toto zjištění ze dne 16. 9. 2008 posoudil orgán I. stupně jako diskriminaci spotřebitelů do 18 let věku přicházejících samostatně a rodičů s jejich potomky mladšími než uvádí citovaný zákaz. Na základě toho byla žalobci vyměřena pokuta 10 000,- Kč a uložena paušální nákladů řízení. Po přezkoumání věci dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán I. stupně vycházel ve věci z potřebných skutkových zjištění ve smyslu a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci. Odvolací námitky proto žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítal, že v rozhodnutí je uvedeno, že provozuje živnost v provozovně Restaurant U Netopýra, Jemníky 40, Mladá Boleslav. Taková provozovna však neexistuje, neboť žalobce provozuje živnost v provozovně Hotel BAT, Jemníky 40, Mladá Boleslav. Toto označení nesla provozovna již v době, kdy byla prováděna pracovníky ČOI kontrola, tj. ke dni 16. 9. 2008, a toto označení má provozovna doposud. Žalobce tedy namítá, že zjištění ČOI uvedené v rozhodnutí se týká neexistující provozovny a již z tohoto důvodu je rozhodnutí nesprávné a zmatečné. Ústřední ředitelka ČOI v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že žalobce jako podnikatel sice má označenu provozovnu jako Hotel BAT a toto označení je uvedeno též na razítku, naproti tomu však na internetových stránkách je operováno s termínem „U Netopýra“, pročež správní orgán považuje obojí označení provozovny za možné a má za to, že vymezení místa, kde došlo ke spáchání správního deliktu, je dostatečné. Žalobce je přesvědčen, že tento názor správního orgánu není správný a je nutno vycházet z označení provozovny, jak je uváděno na samotné provozovně a razítku používaném podnikatelem a nikoliv z údajů na informativních stránkách na internetu.

Podstatná žalobní námitka však spočívala v nesouhlasu žalobce se závěrem správních orgánů obou stupňů o tom, že se dopustil porušení ustanovení § 6 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění, o zákazu diskriminace spotřebitele při prodeji výrobků nebo poskytování služeb, a to tím, že na vchodových dveřích do provozovny je umístěn nápis: „*Tato restaurace není vhodná pro děti do 6 let v doprovodu rodičů z důvodů rušení ostatních a hotelových hostů. Vstup pouze pro dospělé a děti od 6 let v doprovodu rodičů.*” Podle žalobce upozornění na skutečnost, že restaurace není vhodná pro děti do šesti let, nelze rozhodně považovat za diskriminaci, a diskriminací není ani skutečnost, že oznámení uvádí, že děti od šesti let mají přístup v doprovodu rodičů. Přístup dětí do dosažení určitého věku je omezen v řadě jiných činností, např. při návštěvách zdravotnických zařízení, návštěvách kulturních programů (kino), aniž lze toto označit za diskriminaci, protože pro děti do určitého věku nejsou některá prostředí vhodná. Stanovení věkové hranice pro přístup osob mladších 6 let nelze považovat za diskriminaci, ale za opatření, které respektuje úroveň jejich chápání a možnosti přizpůsobení se příslušnému prostředí. Omezení vstupu osob mladšího věku je běžné u celé řady jiných provozoven - například do obchodního řetězce Makro není umožněn přístup dětem mladším 12-ti let. Děti, a to ani v doprovodu rodičů, se nemohou zúčastnit ani jednání soudů nebo jiných úřadů. Stanovení věkové hranice pro přístup do provozovny současně respektuje i zájmy ostatních spotřebitelů, návštěvníků

restaurace, kterým zajišťuje po dobu jejich pobytu v restauračním zařízení přiměřený klid. Hotel BAT je provozován jako hotel s restaurací a je zaměřen především na ubytování hotelových hostů a jejich stravování v hotelové restauraci. V omezené části provozní doby je umožněn též přístup osob, které nejsou v hotelu ubytovány. Hotel poskytuje ubytování především klientele z řad zahraničních hostů, kteří mají zájem o klidné prostředí, často využívají prostory restaurace též k obchodním schůzkám a jednáním. Z těchto důvodů má provozovatel zájem, aby v provozu restaurace docházelo k co nejmenšímu narušení klidného prostředí, provozní doba restaurace je proto orientována, s výjimkou sobot, na večerní provoz. Sama o sobě má tato skutečnost směřovat k tomu, že děti předškolního věku nebudou restauraci navštěvovat. Pokud se tak stane, měli by jejich rodiče dbát na to, aby děti svým chováním nenarušovaly prostředí a rušily ostatní hosty. Bohužel minulé zkušenosti z provozu svědčily o opaku a často docházelo k nekontrolovanému pohybu dětí po restauraci, který ostatní hosty obtěžoval. Úvaha správního orgánu, že se nelze domnívat, že pětileté dítě by rušilo svým chováním ostatní hosty více než dítě osmileté, odporuje všeobecně známé skutečnosti, že u dětí školního věku lze již očekávat vyšší úroveň jejich poznání a respektování příkazu ze strany rodičů nebo obsluhujícího personálu. Rovněž nelze přijmout názor, že pro obchodní jednání mají hosté využívat oddělených prostor, např. salónek. Je nepochybně na rozhodnutí samotného hosta, zda chce vést jednání v restauraci nebo zda si k tomuto účelu vyhradí salónek. Provozovatel restaurace rozhodně nemůže své hosty nutit k tomu, aby k jednáním využívali oddělenou místnost, když navíc z hlediska provozu restaurace není možné, aby zde byly zřizovány oddělené salónky ve větším počtu. Hotel BAT disponuje pouze jedním salónkem. Písemné upozornění na dveřích provozovny v žádném případě nezakazuje vstup mladistvým ve věku 15 až 18 let. Odborná literatura za děti označuje děti předškolního věku ve věku 3 až 6 let a děti školního věku ve věku 6-15 let, osoby starší 15-ti let jsou označovány jako adolescenti. Přístup adolescentů ve věku 15 - 18 let není nijak omezován a nikdy nedošlo k tomu, že by osoby v tomto věku nebyly obslouženy, ať již přišly v doprovodu rodičů nebo samostatně. Napadené rozhodnutí bez bližší argumentace uvádí, že tím, že v upozornění na dveřích provozovny není nic uvedeno o adolescentech, lze mít zato, že jsou zařazeni rovněž do kategorie dětí, kde je nutný doprovod rodičů. Tento závěr však z písemného upozornění jednoznačně nevyplývá a z logiky tohoto zákazu vyplývá, že je zaměřen skutečně pouze na děti nižšího věku, nikoliv na dospívající.

Žalobce dále argumentoval tím, že přítomnost dětí mladších 6 let v prostorách restaurace je nevhodná i proto, že restaurace je vybavena třemi velkoplošnými televizory, přičemž většina programů je určena mládeži starší 12 let. Výběr programů se logicky podřizuje přání většiny hostů, tedy především hostům, kteří jsou v hotelu ubytováni. Na žalobci, jako osobě, která provozuje živnost spojenou s přístupem osob do veřejně přístupných místností, lze požadovat, aby v těchto místnostech nebyl provozován program, který by byl nevhodný pro návštěvníky nebo jejich určitou skupinu. Umožnění toho, aby mladší děti sledovaly nevhodné pořady, lze označit za možné ohrožování výchovy mládeže a v případě většího rozsahu takové jednání, by se mohl žalobce vystavovat nebezpečí postihu, a to i v rámci trestního řízení. Na tom nemění nic ani odkaz odvolacího orgánu na to, že ochranu dětí před sledováním nevhodných pořadů by měli zajišťovat především jejich rodiče.

Názor správního orgánu, že při své činnosti nemůže přihlížet k podmínkám, které mají podnikatelé na území České republiky ve srovnání s podnikateli v ostatních zemích Evropské unie, není správný. V zahraničí je běžné, že některé podniky se

specializují pouze na určitý druh klientely a ostatním osobám své služby neposkytují, aniž by toto bylo považováno za diskriminaci. Podnikatel provozující hostinskou provozovnu musí dodržovat řadu předpisů, např. hygienických, které platí pro všechny členské státy EU. Nelze na jedné straně vyžadovat po podnikateli, aby dodržoval všechny povinnosti upravené příslušnými předpisy a na druhé straně byl omezen na svých právech oproti jiným podnikatelům EU. Podnikatel má nepochybně možnost zvolit si zaměření svého podniku, okruh služeb, které bude poskytovat a též orientaci na určitý druh hotelové klientely. Hotel BAT je výrazně zaměřen na klientelu z řad obchodních zástupců a zaměstnanců zahraničních firem spolupracujících především s firmou Škoda Auto a.s. Hotel se nachází v příměstské části města Mladá Boleslav a není orientován na hosty, kteří nejsou v provozovně ubytováni, těm jsou poskytovány služby restaurace pouze v omezené provozní době.

Konečně žalobce uvedl, že ve správním řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav, avšak rozhodnutí bylo učiněno na základě nesprávného právního posouzení. Stanovisko správních orgánů vychází z nesprávného výkladu pojmu diskriminace spotřebitele a je nezákonné, neboť pojem diskriminace pojímá extenzivně. Zde žalobce poukázal na citované pasáže nálezu Ústavního soudu, které uvádí, že ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti a odlišnost zacházení lze považovat za diskriminační v těch případech, pokud nemá objektivní a rozumné ospravedlnění. V daném případě takováto situace nastává, neboť je legitimní a rozumné, aby restaurační provoz sloužil především dospělým hostům, zvláště když se jedná o provoz v podvečerních a večerních hodinách a pro tyto hosty bylo vytvořeno odpovídající prostředí, které nebude narušováno přítomností malých nezletilých dětí, neboť nelze spoléhat pouze na to, že chování dětí jsou zcela schopni ovlivnit pouze jejich rodiče.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na svou argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobní námitky odmítla a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 20. 11. 2013, č. j. 8 Ca 184/2009-32, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na základě kasační stížnosti žalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014-44, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze proto žalobou napadené rozhodnutí znovu přezkoumal a jsa závěry vázán závěry Nejvyššího správního soudu, rozsudkem ze dne 17. 3. 2015, č. j. 8A 191/2014-74, rozhodl, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že městský soud v poučení o opravném prostředku vyloučil možnost podat kasační stížnost, na základě ústavní stížnosti se věci zabýval Ústavní soud, který nálezem ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 1237/15, rozhodl, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. března 2015 č. j. 8 A 191/2014-74 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a že tento rozsudek Městského soudu v Praze se ruší.

Ústavní soud ve své argumentaci uvedl, že:

23. Stěžovatel byl v dané věci správními orgány sankcionován za správní delikt - diskriminační jednání, jehož se měl dopustit ve vztahu k více určitým obecně vymezeným skupinám osob. Podal žalobu, v níž vymezil více žalobních námitek; vytýkal neurčitost vymezení místa spáchání deliktu a dále brojl skutkovými i právními námitkami proti závěrům o diskriminaci jednotlivých skupin osob. Městský soud se žalobními námitkami nezabýval, neboť rozhodnutí vedlejší účastnice zrušil pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud k následné kasační stížnosti vedlejší účastnice dospěl naopak k závěru o přezkoumatelnosti rozhodnutí vedlejší účastnice. Současně (však) přestřel své vlastní závěry k otázce diskriminace některých ze skupin osob, za jejichž diskriminaci byl stěžovatel postižen správními orgány, neboť tím, jak uvedl, reagoval na kasační námitky vedlejší účastnice; současně výslovně konstatoval, jakými otázkami (vyplývajícími ze žalobních námitek stěžovatele) se nezabýval a zabývat ani nemohl s ohledem na vázanost ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Poté vydal městský soud v pořadí druhý rozsudek, ve kterém k části otázek, které řešil již Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku, odkázal na jeho závěry, poté se sám znovu vyjádřil zamítavě k námitce neurčitosti označení místa deliktu, k žalobní námitce o vysílání na obrazovkách v provozovně se nevyjádřil, a k žalobním námitkám směřujícím proti závěru správních orgánů o diskriminaci osob ve věku 15-18 let zaujal skutkové a právní závěry, přičemž v právních závěrech odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v kasačním rozsudku. Stěžovatel podal ústavní stížnost, ve které, mimo jiné, brojí proti závěru městského soudu o diskriminaci osob ve věku 15-18 let.

24. Dle Ústavního soudu tedy není na místě předpokládat nepřípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a to s ohledem na podstatu a smysl tohoto ustanovení, které jsou dlouhodobě a konzistentně zastávány i praxí (judikaturou). Nejvyšší správní soud by naopak musel v dané věci připustit k přezkumu ty stěžovatelovy kasační námitky (kopírující ostatně žalobní body), které nebyly předmětem jeho předchozího kasačního rozsudku; mezi takové dříve kasačním soudem neřešené otázky patřila i problematika diskriminace skupiny osob ve věku 15-18 let.

25. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že městský soud poté, kdy zaujal ohledně tohoto žalobního bodu určité skutkové závěry o vlastním obsahu a smyslu nápisu, ve svých právních závěrech o diskriminaci osob tohoto věku poukázal na část argumentace kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu, která se (však) týkala jiné specifikované skupiny osob. Právní názor kasačního soudu vyslovený ve vztahu k této jiné skupině osob totiž nelze považovat za závazný a neměnný i pro osoby ve věku 15-18 let, a to proto, že stěžovatel od počátku zpochybňuje, a to poukazem na samu "logiku" a smysl nápisu a na reálnou praxi v provozovně, již samotný skutkový závěr o tom, že by se nápis na osoby tohoto věku mohl vůbec vztahovat. Lze tedy shrnout, že k tomuto žalobnímu bodu městský soud zaujal v napadeném rozsudku ze dne 17. 3. 2015 do té doby v řízení první konkrétní závěry; otázky nastolené tímto žalobním bodem nebyly předmětem předchozího kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011 č. j. 6 As 1/2011-139).

26. Stěžovateli by kasační soud také nemohl přičítat k tíži neuplatnění všech jeho námitek již v předchozím kasačním řízení, neboť to nebyl stěžovatel, kdo podal v pořadí první kasační stížnost; navíc stěžejní otázkou předchozího kasačního řízení byla otázka přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, nikoliv kasační přezkum vlastních (skutkových a právních) závěrů městského soudu vypořádávajících žalobní námitky stěžovatele. Stěžovateli by nebylo možno přičítat k tíži ani to, že proti prvnímu rozhodnutí

městského soudu nepodal sám kasační stížnost (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. II. ÚS 808/13, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007 č. j. 1 Afs 57/2006-70 nebo ze dne 22. 9. 2011 č. j. 6 Ads 14/2011-241).

27. Výše uvedené lze tedy shrnout tak, že kasační stížnost byla procesním prostředkem nápravy efektivním a přístupným pro stěžovatele; Ústavní soud není povolán k tomu, aby nahrazoval činnost soudu kasačního.

28. V dané věci však Ústavní soud nemohl přistoupit k odmítnutí ústavní stížnosti dle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu, neboť nelze přehlédnout skutečnost, že se stěžovatel při podávání procesních prostředků ochrany jeho práv řídil nesprávným poučením městského soudu. Ústavní soud zjistil z napadeného rozsudku, že městský soud poučil stěžovatele o nepřípustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jak bylo však vyloženo výše, takové poučení je rozporné se zákonem.

[...]

31. Stěžovateli nelze klást k tíži, pokud postupoval v dobré víře ve správnost a zákonnost poučení daného mu v aktu veřejné moci - rozsudku městského soudu, a nepodal nejdříve kasační stížnost, nýbrž rovnou stížnost ústavní. Nesprávným poučením městský soud odejmul stěžovateli přístup k Nejvyššímu správnímu soudu a porušil tak právo stěžovatele na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2011 sp. zn. I. ÚS 2912/10 (N 29/60 SbNU 371) a ze dne 15. 4. 2003 sp. zn. IV. ÚS 769/02 (N 57/30 SbNU 91)].

32. Z uvedených důvodů proto Ústavní soud stěžovatelově ústavní stížnosti vyhověl a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2015 č. j. 8 A 191/2014-74 zrušil podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Městský soud v Praze proto o žalobě rozhodoval znovu, vycházející při tom ze závěrů, koncipovaných Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014-44, kde Nejvyšší správní soud obsáhle analyzoval pojem diskriminace ve světle dosavadní judikatury jak vlastní, tak i Ústavního soudu, a následně uvedl:

[25] Při posouzení nyní projednávané věci je tak třeba vyjít z obecné definice, totiž že za diskriminaci spotřebitele je třeba považovat rozlišování sobě rovných subjektů, které část z nich poškozují (omezuje), resp. obchodní praktiky, které při srovnatelných transakcích nedůvodně zvýhodňují některé spotřebitele před jinými. V projednávané věci se v případě dětí a dospělých jako tzv. komparátorů, tedy subjektů, které jsou navzájem srovnávány, v obecné rovině jedná o navzájem sobě rovné osoby, které mají zájem přijímat služby žalobce jako provozovatele restaurace. Pakliže žalobce použil obchodní praktiku spočívající v tom, že na dveře své provozovny umístil nápis „tato restaurace není vhodná pro děti do 6 let v doprovodu rodičů z důvodu rušení ostatních a hotelových hostů; Vstup pouze pro dospělé a děti od 6 let v doprovodu rodičů,“ potom při srovnatelných transakcích nedůvodně zvýhodnil dospělé spotřebitele před spotřebiteli dětmi, resp. bezdůvodně znevýhodnil děti jako spotřebitele před spotřebiteli dospělými.

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednání žalobce, který do své provozovny umožňoval vstup pouze dospělým a dětem starším 6 let v doprovodu rodičů, by bylo

možno hodnotit jako nikoli diskriminační povahy pouze tehdy, pokud by omezení vstupu mělo objektivní a rozumné (ospravedlnitelné) důvody, tedy jestliže by sledovalo legitimní cíl a prostředky použité k jeho dosažení by byly tomuto cíli přiměřené. I pokud by totiž bylo možno považovat za legitimní zájem žalobce na zajištění odpovídající úrovně čerpání služeb obchodní klientelou, na kterou se žalobce zaměřuje a která může být dětmi rušena, pak k dosažení tohoto cíle se nejeví jako přiměřené použití prostředků, spočívajících v obecném zákazu vstupu (všech) dětí do provozovny. V této souvislosti se žalobci nabízejí mírnější prostředky vedoucí k témuž cíli, spočívající např. ve vykázání, popř. omezení vstupu konkrétních dětí, které nad míru přiměřenou poměrům ruší ostatní hosty restaurace, popř. ohledně kterých lze mít vzhledem k jejich chování při vstupu do restaurace v tomto směru důvodné obavy.

[27] V řízení nebyl prokázán ani jiný ospravedlnitelný důvod pro žalobcem provedené omezení vstupu dětí do provozovny. Takovými důvody, na jejichž základě lze přiměřeným a nezbytným způsobem omezit vstup dětí do provozovny, by mohlo být např. stavební řešení, které neumožňuje zajištění odpovídající úrovně bezpečnosti či které brání volnému pohybu po provozovně s kočárkem. Omezení vstupu dětí do provozovny je představitelné i pro povahu zde poskytovaných služeb, a to např. do provozoven, v nichž je distribuován výhradně sortiment, jehož prodej dětem je zakázán, a to i nad rámec požadavků zvláštní právní úpravy, jak je obsažena zejména v zákoně č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. též § 133 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů). Za ospravedlnitelný důvod pro zákaz vstupu dětí do provozovny ovšem nelze považovat žalobcem toliko v obecné rovině deklarované zaměření na určitý druh klientely, v daném případě na obchodní klientelu, která by mohla být dětmi při návštěvě restaurace rušena.

[28] Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s argumentací žalobce, opakovaně prezentovanou v dosavadním řízení před správními orgány i soudy, totiž že vstup dětí je omezen ohledně řady činností, např. návštěv zdravotnických zařízení, filmových představení či přítomnosti při jednání soudů a správních orgánů. Pokud tomu tak v konkrétních případech je, děje se tak na základě právních předpisů na daném úseku a z objektivních důvodů spočívajících např. v zajištění řádného výkonu lékařské péče či úřední činnosti. Pokud žalobce poukazuje na praxi v některých členských státech Evropské unie, kde jsou podniky oprávněny zaměřit se na určitý druh klientely a odepřít poskytování služeb osobám jiným, pak nelze než konstatovat, že žalobce s výjimkou obecného tvrzení, že se významná část jeho hostů rekrutuje z obchodní klientely (zahraničních spolupracovníků Škoda Auto a.s.), nedoložil, že by se specializoval na určitou konkrétní skupinu zákazníků, např. že by hotel, k němuž předmětná restaurace náleží, byl určen výhradně k ubytování seniorů s tím, že při nabízení služeb je kladen důraz na zajištění naprosto tichého a klidného prostředí.

[29] Pokud žalobce v řízení před městským soudem namítal, že jím provedený zákaz je třeba pojímat jako opatření zohledňující úroveň chápání a možnosti dětí přizpůsobit se danému prostředí, jedná se o tvrzení přinejmenším nepřiměřeně zobecňující, které by ve vztahu k početné skupině dětí a jejich rodičů mohlo být vnímáno jako urážlivé. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahami žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž že úroveň chápání a možnosti přizpůsobit se prostředí lze posuzovat výhradně ve vztahu k jednotlivým dětem, přičemž navíc řada dětí starších 6 let má způsobilost i samostatně (bez doprovodu rodičů) přijímat služby daného druhu, neboť k tomu disponují

odpovídající způsobilostí ve smyslu § 9 občanského zákoníku z roku 1964, resp. § 31 nového občanského zákoníku, podle něhož „se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku.“ Žalobce tak mj. zakázal vstup, resp. vyžadoval doprovod rodičů i u dětí, které jsou vzhledem ke svému věku a vyspělosti (samostatně) způsobilé k právnímu jednání, spočívajícím v přijímání služeb nabízených žalobcem, např. k zakoupení a konzumaci v restauraci nabízené stravy či nealkoholických nápojů.

Nejvyšší správní soud dále v odst. 30 a 31 konstatoval s ohledem na zprávy veřejného ochránce práv na úseku diskriminace, že pokud žalobce do své provozovny zcela zakázal vstup dětí do 6 let, fakticky tím omezil rovněž vstup rodičů tyto děti doprovázejících. Takový postup přitom lze hodnotit jako diskriminaci z důvodu pohlaví ve smysl ust. § 2 odst. 4 antidiskriminačního zákona, který je třeba aplikovat i na rozdílné zacházení mezi skupinou rodičů, kteří mají zájem o návštěvu provozovny žalobce s dítětem mladším 6 let, a ostatními návštěvníky (zákazníky).

Soud dále v odst. 31 uvedl, že postup žalobce je rozporný i s požadavky práva Evropské unie, jehož právní úprava v oblasti boje proti diskriminaci na základě věku vychází z čl. 10 a čl. 19 Smlouvy o fungování Evropské unie. V této souvislosti lze poukázat rovněž na čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, který je třeba použít při uplatňování práva Unie.

Své úvahy pak Nejvyšší správní soud uzavřel s tím, že:

[33] Pakliže žalobce plošně zakázal vstup dětí do 6 let do jím provozované restaurace, a jeho jednání tak lze interpretovat mj. jako diskriminaci z důvodu rodičovství, resp. z důvodu pohlaví, jak bylo uvedeno výše, naráží jeho postup rovněž na právní úpravu sekundárního práva Evropské unie, která této problematice věnuje mimořádnou pozornost. Unijní úprava na tomto úseku vyšla z potírání diskriminace v oblasti zaměstnávání včetně přístupu k práci, pracovních podmínek a odměny za práci, následně se nicméně rozšířila i do oblasti poskytování zboží a služeb. V této souvislosti je třeba poukázat zejména na směrnici Rady 2004/113/ES, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s muži a ženami v přístupu ke zboží a službám a jejich poskytování. Regulace směrnice se podle jejího čl. 3 odst. 1 vztahuje na všechny osoby poskytující veřejně dostupné zboží a služby, přičemž vychází z premisy, že v oblasti přístupu ke zboží a službám a jejich poskytování je třeba předcházet a odstranit diskriminaci na základě pohlaví. Unijní normotvůrce přitom klade tuto právní úpravu na roveň (dřívější) směrnice Rady 2000/43/ES, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ (bod 10 preambule směrnice 2004/113/ES).

[34] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem městského soudu, který rozhodnutí žalované co do posouzení okolností, zda se žalobce svým jednáním dopustil diskriminace spotřebitelů, vyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka ve svém rozhodnutí věnovala značnou pozornost odůvodnění závěru, že ze strany žalobce došlo k diskriminaci spotřebitelů, resp. že předmětné jednání žalobce v rámci vztahů s jeho zákazníky je třeba subsumovat pod pojem diskriminace podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele (srov. rozbor na s. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí).

Městský soud v Praze na základě těchto závěrů Nejvyšší správní soud znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při jednání soudu dne 26. května 2016 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud především neakceptoval námitku ohledně nesprávného označení provozovny, v jejímž provozu mělo k diskriminaci docházet. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt je podstatné, aby předmětný delikt byl v rozhodnutí náležitě specifikován nejen z hlediska jednání, kterým k němu mělo dojít, ale také z hlediska času, kdy se tak mělo stát a místa, na kterém se mělo stát. Podstatné je, aby posuzovaný – a sankcionovaný – skutek nemohl být zaměněn s jiným. Označení skutku v napadeném rozhodnutí těmito podmínkám vyhovuje, neboť v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů je jednak s náležitou přesností označena osoba, která se měla deliktu dopustit, dále je popsáno jednání, kterým tak měla učinit, a je rovněž přesně uveden den, kdy bylo toto jednání zjištěno. Pokud jde o označení místa, je uvedena jeho adresa s tím, že se jedná o restaurant „U netopýra“. Není přitom sporu o tom, že adresa takto označené provozovny se shoduje s místem podnikání žalobce a zároveň ani žalobce nepopřel, že byť má provozovnu označenou jako Hotel BAT, na webových stránkách je použito označení „U Netopýra“. Ze všech těchto skutečností má soud za to, že od počátku není sporu o tom, jaké provozovny se rozhodnutí správních orgánů týkají, tedy o jakou konkrétní restauraci se jedná. I kdyby tedy bylo označení žalobcovy provozovny v rozhodnutí nepřesné, neznamenalo by to v kontextu s ostatními údaji vadu ve specifikaci skutku.

Pokud pak jde o stěžejní žalobní námitku spočívající v nesouhlasu s interpretací a aplikací právních norem upravujících diskriminaci některých návštěvníků restaurace v hotelu BAT v Jemnicích, musel městský soud v plné míře odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že je v tomto rozsudku obsáhle citoval, nepovažoval za nezbytné je jakkoliv opakovat či parafrázovat jako závěry vlastní. Nezbylo mu tedy, než shodně s nimi konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného je náležitě a srozumitelně odůvodněné a že žalovaný v něm doložil, že ze strany žalobce došlo k diskriminaci spotřebitelů, neboť předmětné jednání žalobce v rámci vztahů s jeho zákazníky je třeba subsumovat pod pojem diskriminace podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele (srov. rozbor na s. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí). Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

Na závěry Nejvyššího správního soudu pak městský soud odkázal i ohledně námitky žalobce o tom, že ve svém upozornění nijak nezakazoval vstup mladistvým ve věku 15 až 18 let, a že tedy napadené rozhodnutí nesprávně a bez bližší argumentace uvádí, že lze mít za to, že žalobce do kategorie dětí zařazuje rovněž adolescenty ve věku 15 – 18 let, lze i zde odkázat. V odstavci 29 svého rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „... se ztotožňuje s úvahami žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž že úroveň chápání a možnosti přizpůsobit se prostředí lze posuzovat výhradně ve vztahu k jednotlivým dětem, přičemž navíc řada dětí starších 6 let má způsobilost i samostatně (bez doprovodu rodičů) přijímat služby daného druhu, neboť k tomu disponují odpovídající způsobilostí ve smyslu § 9 občanského zákoníku z roku 1964, resp. § 31 nového občanského zákoníku ... Žalobce tak mj. zakázal vstup, resp. vyžadoval doprovod rodičů i u

děti, které jsou vzhledem ke svému věku a vyspělosti (samostatně) způsobilé k právnímu jednání, spočívajícím v přijímání služeb nabízených žalobcem, např. k zakoupení a konzumaci v restauraci nabízené stravy či nealkoholických nápojů.“

Městský soud k tomu dodává, že lze připustit, že žalobce skutečně neměl v úmyslu zamezit vstup osobám ve věku blízcím se 18 let, a to jak v doprovodu rodičů, tak bez něj. Skutečností ovšem je, že formulace předmětného omezení či vymezení je v tomto směru nejasná a neurčitá, osoby před dosažením 18 let věku v něm nejsou výslovně zmíněny a o zaměření zákazu na děti mladšího věku lze tedy jen spekulovat. Chtěl-li tedy žalobce výslovně stanovit, že osoby například mezi 15. až 18. rokem věku nepředstavují z pohledu provozu jeho podniku problém, pak měl své oznámení formulovat jednoznačněji tak, aby jeho záměr byl zcela zřejmý, a aby vyloučil jeho desinterpretaci. Za současného stavu věci však nelze než poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu, že žalobce svým postupem zakázal vstup, resp. vyžadoval doprovod rodičů i u dětí, které jsou vzhledem ke svému věku a vyspělosti (samostatně) způsobilé k právnímu jednání, spočívajícím v přijímání služeb nabízených žalobcem.

Konečně se městský soud zabýval i námitkou žalobce, spočívající ve tvrzení, že přítomnost dětí mladších 6 let v prostorách restaurace je nevhodná i proto, že restaurace je vybavena třemi velkoplošnými televizory, přičemž většina programů je určena mládeži starší 12 let. Na žalobci, jako osobě, která provozuje živnost spojenou s přístupem osob do veřejně přístupných místností, lze požadovat, aby v těchto místnostech nebyl provozován program, který by byl nevhodný pro návštěvníky nebo jejich určitou skupinu. Umožnění toho, aby mladší děti sledovaly nevhodné pořady, lze označit za možné ohrožování výchovy mládeže a v případě většího rozsahu takové jednání, by se mohl žalobce vystavovat nebezpečí postihu.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Žalobce v žalobní argumentaci totiž mimo jiné uvedl, že hotel poskytuje ubytování především klientele z řad zahraničních hostů, kteří mají zájem o klidné prostředí, často využívají prostory restaurace též k obchodním schůzkám a jednáním, a z těchto důvodů má provozovatel zájem, aby v provozu restaurace docházelo k co nejmenšímu narušení klidného prostředí.

Je-li tomu skutečně tak, potom podle názoru soudu projekce televizních pořadů prostřednictvím tří velkoplošných televizorů je faktorem, který nesporně nepřispívá k vytvoření klidného prostředí, vhodného například k obchodním schůzkám. Pokud by tedy jedním z důvodů pro zamezení vstupu dětí do restaurace byla právě snaha takové klidné prostředí vytvořit a zachovat, pak provoz těchto televizorů sám by byl s tímto záměrem v rozporu. Námitku žalobce v tomto směru proto soud neshledal důvodnou, neboť logicky odporuje hlavním žalobním tvrzením žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Městského soudu v Praze nezbylo, než podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková